

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

UN HOME QUE 'S TREU LA BARBA.

Cosa es aquesta que no està prohibida á ningú, ni ara que, perque entrem en ivern, pareix mes natural deixársela que tréurer-sela. Mes per sobre de tal naturalitat pót passar qualsevol, mentres sábiga tirar-se á la esquena lo dir de la gent, rebelarse contra los preceptes de la moda y transigir ab las enginas.

Una de las manifestacions de la autonomia del individu, pót ser la única que no se ha posat en tela de judici, es la facultat que tothom té de disposar á sas voluntats y entre vius del pel de la seva cara.

Y aixó que en materia de barbas no són pochs los interessats:

La rasuran y cuydan los barbers.

La fan los que sobrepujan en algun mérit als altres.

La desiljan los xicots y los barba-mechs.

Se la enganxan ab goma los cómicls y los escapats de la justicia.

La ploran las donas en ellas mateixas y la adoran en sos amants.

Y finalment, la malaeix y detesta tot aquell que la té forta, espessa y revessada, quan se sent tractar per la navaja com tossino en temps de matansa.

A pesar de tot, á ningú se li ha antoxat disputar al próxim lo dret de tréurerse la barba, y de aquí que per ferho, sols pót ensopegarse

ab un obstacle, únich, pero insuperable, que es lo de no tenirne.

En us de aquet dret fòu que en Manel, que en quant á barba, podia apostárselas ab lo jegant de Santa Maria, va entrar lo diumenge passat al *Salon* que hi ha frente lo teatro Principal, y avans de mitja hora torná á surtir rejuvenit y pelat com son homonim de «las Carbassas de Montroig.»

Fins aquí no tenim res de particular; pero are ve lo bo.

S'en aná cap al café ahont acostuma reunir-se cada dia ab los companys, y encara no va haver entrat, que fòu rebut ab una descarga de rialladas capassas de fer pérdrer lo *Oremus* al mes pintat y net de clatell.

Com ell sols ho anava de cara, no pogué menos de confóndrers, y preguntá mitj picat:

—Y bè, ¿qué hi ha?

—Home, digué un, ¿qué has caigut á la quinta?

—¿Qué t' han ficat al Seminari? anyadí un altre.

—¿Per quant te la has venuda? Y per lo estil n' hi digueren á la alsada de un campaná, fins que lo minyó, ja cremat d' veras, se aixecá amohinat y marejat, los enviá á enhoramala, y sortí del café sense pagar lo ral.

Encara no havia arribat á la porta quan lo deturaren uns crits de

—¡Senyor! ¡Senyor!

—¿Qué hi ha de nou, Pau? digué á lo mosso, que era qui 'l cridava.

—Dispensim... pero... se ha descuydat... de pagar la tassa.

—Bè, ja ho trovarem un altre dia.

—¡Oh! un altre dia...

—¿Es á dir que ja no tinch crédito? ¡Quína grosseria! Tingui, tingui... May mes torno á aquet café.

En Manel surtí sofocat y roig com un perdigot, sens ferse cárrech de que lo mosso no lo havia conegut, y se dirigí cap á casa seva. Per lo carrer se crusá ab alguns amichs á qui saludá com de costum; pero ells, ó no li tornaren tal demostració de afecte, ú ho feren ab fredó y ulls assombrats, com los de aquell que veu que un estrany lo saluda.

—¡Qué tonta se va tornant la gent! pensava en Manel, y no sabia càurer en que la causa de lo que sucsehia no estava en la gent, sino en ell mateix.

Recordantse que tenia lo relotje á adobar, passá á recullir-lo; pero lo relotjer no volgué entregarli.

—Quan me dugui una esquila del senyor que me lo va portar, jo li donaré.

—¡Pero, home, si jo mateix li vaig donar!.....

—Cóntiu á un altre. ¿Qué 's pensa que 'm mamo 'l dit?

No tenint medi de convénserlo, en Manel se 'n aná cap á casa. Truca, y la criada per la reixeta pregunta:

—¿A qui demana?

—Obra.

—¡Obra! ¡obra!... ¿Qué se li ofereix?

—¿No 't dich que obrias? ¿Qué t' has tornat ximple?

—Vosté será 'l ximple.

—¿Qué no 'm coneixas? cridà, enfadat del tot en Manel.

—¡Massa que 'l coneix! Lo que busca vos-té es la perduda. ¡Quíns estafularis corren! Vamos, Dèu n' hi dò.

Fortuna que al sentir la disputa va acudir la despesera y lo reconegué, que sino, al car-rer 's quedava.

A la nit se 'n va anar al teatro, ahont esta-va abonad, y en lo moment de entrar lo por-ter li demana la tarjeta.

—¡Home de Dèu! soch abonad.

—¿De quàn en sa?

—Desde 'l principi de la temporada.

—¡Ah, ja! Pues veigi jo no l' he vist may. Fassi 'l favor de anarsen que aquí no tothom entra com los periodistas (1).

Y en Manel no tingué altre remey que tor-nar á casa á buscar la papeleta de abono.

La mes crespa que li va sucsehir fòu que estava en relacions ab una noya, ab la cual, no podent anar á la casa, se entenia ab cartas y fentli passadas cada dia. No abandoná aques-ta ocupació després de haberse afeitad; pero la noya (que seria un xich curta de vista) no 'l coneixia desde 'l balcó del tercer pis, y cre-yentse olvidada, li escrigué una carta dientli traydor, infiel, y que may mes li mirés la cara. Ell prou va voler disculparse; pero de tots modos ha renyit.

Aqueixos y molts altres son los inconve-nients de passar bruscament de pelut á pelat. Un sol cambi de lletra y varios cops de navaja poden decidir la fortuna d' un home.

Com á compensació produeixen la ventatja d' un respiro al que 's veu perseguit per in-glesos, porque aquestos ab lo cambi de fiso-nomia están algun temps vacilants y creyent que lo han perdut. Pero també s' esposa á que un sastre, temerós de que se hagia embarcat cap á América, posi un avis al diari, supli-cant que l' informin de lo seu paradero.

Lo cusí.

A dos presumits que, al parlar de la gloria de lo rector de Valfogona, varen dir que no li envejavan.

SONETO.

¡Guineus, que no arribant may á la parra La gloria n' ofusqueu del gran Garcia!... ¿Que sòu devant la lira que ell tenia, Mals barberots que ni toqueu guitarra?

¡No sè, no, á fé de nell, qui us encaparra Ab géni tant petit, que si 's volia Tant sols per ser mal sogre os serviria, Tractant al mes gran Géni de panarra!

Per forsa es d' estranyar que no us acudi Que si en que sòu tant ruchs lo món no atina Jo tinch, porque lo món de parer mudi, Vritat que us matará com enmatzina: Lo que vosaltres feu, s' apren á estudi; ¡Lo d' ell, fòu raig de inspiració divina!

UN PARENT ENFADAT.

(1) No aludim á lo NOY DE LA MARE.

REVISTA DE TEATROS.

Si no fos una veritat mes vella que 'l aná á peu que sens pólvora no 's fa salva, may vin-dria tant á pel com al comensar esta revista, que déu dirse de teatros. Dich aixó porque ja es cosa sabuda que per revistar déu tenirse *qué*, y si comenso á passar y repassar llista, trobo tant poquet pel cas, que á pesar mèu y contra la mèva volensa, me 'n recordo del cuento de las avellanas tendres. Havent re-galat á un inglés una plata d' aqueixa frui-ta, que no coneixia, va aná pelant y repelant las diferentes closcas que contenen, y quant va haver contat y rebatut va trobarse ab un platet tant reduit que, li fiu esclamar: ¡y assó son tantas avellanas! Advertesquin que aixó ho va dir ab inglés, mes com podria ben ser que molts no ho entenguessin, me he pres la llibertat de dirho en catalá.

Donchs tres quartos del mateix me trobo en la present semana. Opera nova, comedias novas, *debuts* nous, y ab tot y tanta cosa no encontro 'l pes: y aquí puch contarlos aquell de la criada, que sisaba la carn y daba la culpa al gat: fins que un dia, apurat l' amo de véurer tanta lladraria, pesá á aquell que acusat estava de haverse esmorsat la carn, y gat y tot no feren de molt lo pes que buscaban.

Mes deixemnos de cuentos y comedias, que fácil seria que en vers d' una revista fasses una paródia del *Mundo riendo*, y entrem sens mes compliment al teatro del Liceo, que, segons diu lo cartell, cantan lo *Zampa*.

¡Ma, noy, quin *Zampa*! Comensin per bus-car lo tenor, lo caricato (corresponent al *Trial* francés, porque tots vostés ja deuben saber que 'l *Zampa* es ópera cómica francesa), lo segon tenor y.... no 's cansin, perdrian la pa-ciencia. Fòra per demés: temps perdut com ho ha estat per la empresa donar esta obra, no podent ser cantada com mereix per sa impor-tancia musical. LO NOY DE LA MARE, qu' es d' aquells que diu: las cosas ben fetas ó no fer-las, ne surti de molt mal humor.

¿S' ha figurat per ventura la empresa que la *Sra. Pascal*, que va cantá sa part ab lo bon gust y maestra que acostuma, sobre tot l' aria del acte primer y el duo, ab lo que debia ser tenor; en el que fèu gala de tendresa y sen-timent, y que 'l Sr. Petit, que va desempenyá la part de *Zampa* ab gran soltura y desenfado, caracterisant lo personatge y donant un testi-moni mes de las rellevants facultats que com cantant y com actor l' acompanyan, son parts bastantas per sostenir una ópera? S' equivo-can.

Y 'l director ¿de qué li serveix lo just nom de qué gosa? ¿No sab que la responsabi-litat del éxit d' una obra, sancionada pel món artístich, cau sobre d' ell? Avans de consentir una cosa semblan, avans de ser móvil d' uns escándols com presenciarem en la nit del di-mars, se cedeix la batuta ó se retira l' obra, sobretot no podent surtir com corresponent y sent tant visibles las causas del seu mal éxit.

Desenganyintse, sense llavat no no 's fan

cocas: sense veu no 's pót cantar, y may está una empresa autorisada per fer cantar á un artista una part superior á sas forsas, posant o en evidencia del modo que ho ha fet ab lo Sr. *Fabris*, que per altre part no sortint de sos papers es digne del lloch que ocupa. Enten-guis lo propi ab los demés que prenen part en lo *Zampa*.

La empresa ab tots se zampá una bonica en-trada, y el demés son trons. ¡Pero quíns trons!

¡Mentida semblava que alló fòs un teatro! Mentida apareix que un públich de personas decents s' olvidi que está devant de senyoras. Sabem que hi ha dret per reprobar á un ar-tista: pero may per escarnirlo ni per ferne mo-fa. 'Ls que així s' aportan, en lloch de fer us d' un dret, sols conquiereixen lo despreci de la gent ben educada. Si un significatiu silenci no es prou per demostrar lo desagrado á un artista y á una empresa qu' abusa de son puesto apel-lés á la xiula; si tant y tant se vol pero may á la mofa, convertint lo teatro en una *plassa de toros* ó circo de caballs.

En la nit del *Zampa* com en la del *Robert*, estich segur que 'l art se vestí de dol.

Ans de sortir del Liceo debem advertir al director de escena que 'l *Zampa* está posat ab descuit. La taula, en lo acte del brindis, po-sada de través, obliga als coristas á guardar unas posiciones violents per no donar la espalla al públich. Desitjariam mes sensació en estos en los actes en que la *Estátua* mostra sa enutj á *Zampa*, com indica lo llibre: y déu sa-ber que lo segon acte no pot finir ab aquella professó de coristas que apareix que van fer una sardana llarga. ¡Y aquellas campanas! Prou Liceo.

En lo Principal ha debutat lo barítono *Loi-tia*, en la bonica zarzuela *El diablo en el po-der*. Res direm de l' obra per ser molt cone-guda, limitantnos sols á fer constar que 'l *de-butant* sortí airós de son paper: que poseeix una sonora veu de baix cantant en tota sa es-tensió, y que si perfecciona sa escola de cant bastant arregladeta per lo que fa á la zarzue-la y se dedica á la declamació ab assiduitat, podrà ocupar un dels primers puestos en aquet género. Segons sens digué 'l Sr. *Loitia* ara comensa, y com á principiant nos atrevim á darli un consell d' amich y sens que li cos-ti cap diné, per lo mateix que havem vist que pót fer fortuna en lo teatro. Sols lo molt es-tudi arriba á fer l' artista. «No s' engreixia dels aplausos y picaments, y recordi que mes artistas matan las *ovacions* que las xiulas.

En est teatro continúa Mlle. Anguinet fent diabluras y cridant cada dia mes gent á sas espectables sempre variats, nous y agrada-bles. Lo negre fent l' orni campa, y fa la seva.

En lo teatro Romea s' estrena 'l drama *Tempestades del alma* que dóna motiu pera ser cridat á la escena al pintor Sr. *Planella* per sa bonica y ben entesa decoració que repre-senta una part dels jardins del Retiro en temps de Carlos II. Los actors bè.

De produccions catalanas ne parlarem al-tre dia: per avuy prou n' he fet.

L' AVI VELL.

COMPANIA QUE OFRECE EL TIBURON
á las empresas teatrales de Europa.

Una Tiple de agilidad.

Contralto de buenos bajos.

Mezzo soprano

Tenor de gracia

Tenor de fuerza.

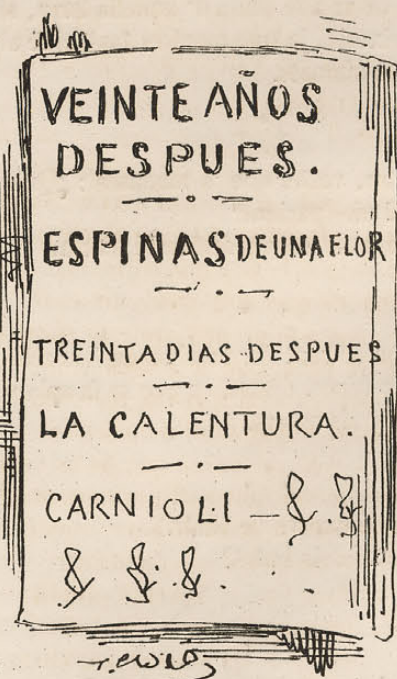
Baritono de mucho sentimiento.

Caricato de gran chispa.

Bajo cantante

Segundas partes.

CANSONETAS.

Tu has engrescat los meus ulls,
Has avassallat mon cor,
De mas accions t' has fet duenya.
Bo: quí mana á can Ribot!

Sempre estás ab los ulls baixos,
Si algú 't parla... ja estás roja;
Tothom diria que may
Has trencat cap plat ni ampolla.

Dugas rosas son tas galtas;
Tos llabis, dos clavells, noya;
Per so estás bè en la finestra
Entre 'ls testos y las ollas.

Ja n' hi han prou de cansonetas,
Nena, y á casa me 'n vaig,
Que 'ls vehins me tènén tirria
Y 'm volen fer pendre un bany.
Lo cusí.

Los jóvens del *Círculo artístico* varen tenir la bona idea, lo dimécres passat, de celebrar lo 75 aniversari del insigne compositor Mozart, en la que s' hi sentiren unas quantas pessas d' aquet bon mestre, que, com totas las d' ell, donavan gust d' escoltar.

Varen repartir als concurrents lo retrato del compositor alemany, ab noticias biográficas.

Lo jove senyor Cuyás cantá ab molt sentiment la romansa *Adieu*, que 's veigé precisat á repetirla á petició del auditori.

Aquesta honra á la memoria de Mozart, ho es també pels jóvens que la recordaren.

* *

L' empresa del Liceo diu que per substituir al tenor Lefranch tracta de portar al Sr. Pavaní del teatro de Valencia. Desitjem que el nou tenor no la deixi á la lluna d' aquella terra, si bè ho mereixeria, ja que mentres tant hi tèn al públich y als abonats.

* *

Senyor Pau, vosté, que 's manascal: ¿Quín es lo animal mes pacient?
—Un abonat á teatros de funció diaria.

* *

La semana entrant direm algo de *Las reliquias de una mare*, drama en que se fa aplaudir al autor y als actors.

* *

Escolti vosté que ve de Madrit.
¿Qué es aixó dels bufos?
—Res.

* *

La nit del dimecres varem assistir al Romea, que 's representava lo boceto dramátich del

senyor Alcántara, titulat *Mistos*, que per cert va esser molt ben executat per las senyoras Pi y Molas y 'ls senyors Roca, Tutau y Goula.

La versificació, valenta en alguns trossos, en altres es d' un gust que sent á sofre.

Sobre l' argument, es menester dir que 'ls *Mistos* no són de la fàbrica de *Gracia* ni d' en *Tullot*, perque 's ven á la llegua que son procedents de Paris, ó quan ménos de Marsella. Ey, en quant á la nacionalitat.

* *

Tenim entés que l' aplaudit actor D. Lleó Fontova va á obrir un taller de fotografia en un terrat de la plassa Reyat.

* *

Un subjecte que volia pagar una gorra á un altre, li digué:

—Tu ¿portas sueltos? Volia anar á pèndrer café, y no mes porto or.

—¿Sueltos? contestá l' altre esquivantse la gorra, mira, Lo NOY DE LA MARE 'n porta una pila.

EPÍGRAMAS.

—¿Qué volia, senyó Ambrós?
—Dirli que 'l lloguer li cau.
—¡Home, sí que es ben talós!
Cúllil, y estarem en pau.

—¿Del llus vosté vol la eúa,
Y de l' arengada 'l cap?
—Es que 'l llus vull per menjármel;
L' arengada, per llensar.

Un granuja vingut de la montanya, passant per un carrer, va véurer un gos que acompanyava un cego que demanava caritat...

Lo *Caco* va pensar:

Lo cego no hi veu; li trencó la corda; me 'n emporto 'l gos, y 'm vench lo collar, que sempre val alguns ralets.

Y com ho diu, ho fa. Pero 'l cego, que sols ho era per demanar caritat, al véurer pèndrer lo gos, corre darrera del pillastre á bastonadas.

Lo pobre pagés, creyent que 'l cego ho era de veras, fugia dihent entre si:

—¡Sempre havia dit jo que en Barcelona 's feyan miracles!

* *

Un subjecte, que era tingut per home de diners, lo dia que va ser pare, pensant en los nous mals de cap que li havian vingut, s' estava capficat en lo seu estudi, quan entrá un conegut.

Aquet era un cafeter, que servia refrescos en casaments y bateigs.

—¡Dèu lo quart! digué 'l cafeter.

—¡Dèu lo quart!

—¡Está molt capficat! ¿Que tèn alguna cosa?

—No, senyor, no tinch res.

—¿Vol dir que no?

—Li asseguro que no tinch res. No estich d' humor...

—Essent aixís, no 's molesti per res; jo 'm cuidaré del refresch de demá.

Al endemá batejaren, y 'l refresch va esser una cosa magnífica.

Arribá 'l dia següent, y 'l cafeter presentá 'l compte al pare.

—No 'l puch, ni 'l dech pagar aquet compte, digué aquet. No dech, perque vosté mateix se va encarregar de portarlo, sabent que no podia jo pagarlo, pues li acabava de dir per dos vegadas que *no tenia res*.

Sol-lució á las xaradetas del número anterior.

I. car-trò. II. bo-ters.

Sol-lució al geroglífich.

Lo almanach del Xanguet se dóna com á regalo á nostres abonats.

XARADETAS.

I.

S' ha fet, *prima*, rey del món;
Il-lumina, la *segona*.
Lo *tot* sentireu tocar
Pe 'ls carrers de Barcelona.

II.

Estima l' amant la *prima*;
Un número alt, es *dos*.
Aquí, en LO NOY DE LA MARE,
Acostuma haberhi 'l *tot*.

GEROGLÍFICH.

PROBLEMA RESOLT.

$\frac{1}{4}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{4}$ $\frac{1}{4}$ D 0000

$\frac{1}{1}$ $\frac{3}{3}$ D 0000

X II =

IV 00000 00000

En lo próxim número donarem las sol-lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1866.—Imprempta de Narcís Ramirez y Companya, passatge de Escudellers, número 4.